

Joulu on tullut

Sävellys: Erkki Kärkkäinen

Sanat: Erkki Kärkkäinen

Joulu on tullut

On syntymäjuhla suuri,
nyt on joulu, ja joulukuu.
Vaanjuhlien alkujuuri
usein mielestä unhoittuu.
On laitettu valmihiksi,
vielä varrottu päivin, öin.
Oi pimeys ehkä siksi
kaikki valaistu kynttilöin.
Päivänsankari vain poissa,
missä viipynee Hän vieläkin.
Eikö juhline juhlissa noissa
sitä hetken nyt mieltisin.

Ehkä kutsua tänne kuullut
Hän liene nyt ollenkaan.
Onko unohdetuksi luullut
oman syntymän kokonaan.
Kai etsitty markkinateiltä,
tai hämyistä kuusikon,
vai vaillako juhلاميeltä,
senkö vuoksi Hänpoissa on.
Saako sisällön elämälleen,
sitä maistaako juhliiva suu.
Niin joulu on tullut jälleen,
päivänsankari unhoittuu.

Jo kynttilät loppuun palaa,
aina uupumus unen tuo,
vaan uni suo aivan salaa
päivänsankarin saapua luo.
Hän valkeissa vaatteissa kulkee,
joulun valoissa vaeltaa.
Unta oottavan silmät sulkee,
luoden lepoa rauhaisaa,
niin paljon taas anteeksi antain,
mitä moitetta ois menneisiin,
unen untuvahelmoille kantain,
untuvaharsojen unelmiin.

JOULU ON TULLUT

Teksti ja sävel Erkki Kärkkäinen 1999

Andante

On syn - ty - mä - juh - - la suu - - ri, nyt on jou - lu, ja
 Eh - kä kut - su - a tän - ne ei kuul - - lut Hän lie - ne nyt
 Jo kynt - ti - lät lop - - puun pa - - laa, ai - na uu - pu - mus

jou - lu - kuu. Vaan juh - li - en al - - ku - juu - -
 ol - - len - kaan. On - ko u - noh - de - tuk - - si luul - -
 u - - nen tuo, vaan u - ni suo ai - - van sa - -

ri u - sein mie - les - tä un - - hoit - tuu. On lai - tet - tu
 lut o - man syn - ty - män ko - - ko - naan. Kai et - sit - ty
 laa päi - vän - san - ka - rin saa - pu - a luo. Hän val - keis - sa

val - - mi - hik - - si, vie - lä var - rot - tu päi - vin, öin.
 mark - ki - na - teil - - tä, tai hä - myis - tä kuu - si - kon,
 vaat - teis - sa kul - - kee, jou - lun va - lois - sa va - el - taa.

Oi pi - me - ys, eh - - kä sik - - - si kaik - ki va - lais - tu
vai vail - la - ko juh - - la - miel - - - tä, sen - kö vuok - si Hän
Un - ta oot - ta - van sil - mät sul - - - kee, luo - den le - po - a

kynt - - ti - löin. Päi - vän - san - ka - ri vain on pois - -
pois - - sa on. Saa - ko si - säl - lön e - lä - - mäl - -
rau - - hai - saa, niin pal - jon taas an - teck - si an - -

sa, mis - sä vii - py - nee Hän vie - lä - kin. Ei - kö juh - li - ne
leen, si - tä mais - taa - ko juh - li - va suu. Niin jou - lu on
tain, mi - tä moi - tet - ta ois men - nei - siin, u - nen un - tu - va -

juh - lis - sa nois - - sa, si - tä het - ken nyt miet - ti - - sin.
tul - - lut jäl - - leen, päi - vän - san - ka - ri un - hoit - - tuu.
hel - moil - le kan - - tain, u - tu - har - so - jen u - nel - - miin